

ringens Side; men vi lettedes under disse vore Overvejelser i en betydelig Grad ved en Udtalelse af den høitærede Conseilspræsident i et tidligere Møde. Han udtalte da — idet han ved Siden deraf sagde, at der ikke vilde være Meget at meddele — at Udenrigsministeren, dersom det skulde være Folkethingets Ønske at faae sliige Meddelelser, vilde være villig til at give saadanne, naar et saadant Ønske fremkom fra Folkethingets Side. Dermed var det altsaa givet, at vi ikke paa nogen Maade vilde komme til at udtale et Ønske om Noget, vi ikke allerede forud havde en Sikkerhed for, at Ministeriet vilde gjøre Fyldest i, og da vi overfor de sørgelige Forhold, der ellers finde Sted imellem Regjeringen og Folkethinget, ikke kunde ønske i dette Spørgsmaal, at komme til nogenformhelt Konflikt med Ministeriet, var det os netop hjerforkommet forud at faae denne Tilfikkning fra Konseilspræsidentens Side om, at Regjeringen var villig til at give saadanne Meddelelser, naar der fremkom Ønsker derom fra Folkethingets Side. Vi valgte derfor den foreliggende Form, idet det var givet, at Regjeringen ikke vilde meddele saadanne Oplysninger, uden at det fornødne Ønske derom blev udtalt fra Folkethingets Side. Vi faae, at det for at tilveiebringe disse Oplysninger var nødvendigt, et vi udtalte et Ønske derom. Vi valgte derfor den foreliggende Form, som den, vi ansaa for den mindst betænkelige, under hvilken Meddelelserne kunde gives, og som vi antog, Regjeringen vilde være tilfreds med og vilde foretrække fremfor en offentlig Behandling. Vi antog, at Regjeringen, naar den var villig til at give Oplysningerne, vilde give dem i den Udstrækning, hvori den selv fandt, den kunde give dem, og at man vilde faae fyldigere og videregaaende Meddelelser, naar Thinget konstituerede sig som Udvalg, end naar Meddelelserne skulde gives under Offentlighedens Former og altsaa blive almen Eiendom. Det forekommer mig at være klart, at et Ministerium, der forud erklærer sig villigt til at give Meddelelser, netop maa være særdeles tilfreds med, at man gjør det muligt for det ved den Form, hvorunder maa foreslaar at modtage disse Meddelelser, uden andre Hensyn at kunne meddele Folkethinget Alt, hvad det overhovedet — i Almindelighed set — tror at kunne meddele. Jeg mener derfor, at Forslagsstillerne overfor denne Beredvilighed fra Regjeringens Side kunne have Grund til at forvente, at det høie Ministerium vil finde, at det Forslag, som her foreligger, i alle Henseender er saa loyal overfor Ministeriet, som det kan være. Jeg kan ikke Andet end lægge Vægt paa, at Forslaget er fremkommet efter den høitærede Conseilspræsidents egen Udtalelse om, at der maatte gjøres et Skridt fra Folkethingets Side, at Folkethinget maatte udtale et Ønske om at faae disse Meddelelser, før Regjeringen kunde tænkes at ville give dem, og da det altsaa var nødvendigt, at vi gjorde et Skridt i saa Henseende, have vi

troet at kunne gjøre det ved det Forslag, som ligger for her. — Efter denne Motivering skal jeg endnu lægge til, at det, naar Ministeriet i det Hele taget er villig til at give Thinget de Meddelelser, som det af høiere Hensyn kan give, forekommer mig, at det ikke kan være Regjeringen imod, at man ogsaa i et Udvalgsnøde kan tillade sig at retræ eller andet Spørgsmaal til Ministeriet, naar det har givet de Meddelelser, som det troer at kunne og ville give. Det er selvfølgelig, at vi i ethvert Udvalg — og dette maa i formel Henseende betragtes som ethvert andet Udvalg — konferere med Regjeringens Repræsentant i den enkelte Sag, hvorom der i et saadant Udvalg er Tale, ligesom det ogsaa altid er vedkommende Ministers Ønske at man, naar der er Et eller Andet, hvorom man har Tvivl, yderligere spørger, idet det jo altid staaer til Ministeren om han kan eller vil svare paa et saadant Spørgsmaal. Mange Gange har et saadant enkelt Spørgsmaal i et Udvalg ført til en Overensstemmelse med vedkommende Minister, som maaste ellers ikke var kommen tilstede, naar der ikke fra enkelte Medlemmers Side var rettet et eller andet saadant Spørgsmaal til ham. Det forekommer mig derfor at det, at Thinget gaar i Udvalg, aabner en Leilighed til at gjøre et eller andet Spørgsmaal til Ministeriet, men det beror selvfølgelig aldeles paa Ministeriet, om det kan og vil besvare det eller ikke. Jeg tror tillige, at det i det Hele taget er heldigt, at man kan faae en saadan Meddelelse under en saadan Form, og at der kan være en Mulighed for, at der kan komme en saadan videre Forklaring om enkelte Punkter tilstede. Jeg vil ogsaa fremdeles sige, at enkelte Medlemmer kunde frygte for at gjøre sliige Spørgsmaal, naar Sagen laa for i et offentligt Møde; thi det vilde efter min Opfattelse ikke være heldigt, om man i et offentligt Møde fremsatte et eller andet Spørgsmaal, hvorom Ministeriet udtalte, at det ikke kunde eller ikke vilde svare derpaa. Blev der i et offentligt Møde reist Spørgsmaal, som Ministeriet ikke vilde besvare, vilde det være uheldigt; thi det kunde paa Steber, hvor vi ikke kunne have nogen Indflydelse med Hensyn til Stemninger og Udtalelser, udtydes paa en Maade, som hverken Regjeringen eller Rigsdagen kunde være tjent med. Hvorledes jeg end har set paa Sagen, har jeg derfor troet, at det fra alle Sider betragtet vilde være rettest og hensigtsmæssigst, at den Meddelelse, som Ministeriet har tilsaat os at ville give, fremkom i et Udvalgsnøde, istedetfor i et offentligt Møde. Af disse Grunde maa jeg derfor tro, at dette Forslag vil møde en enstemmig og almindelig Tilslutning. Jeg skal nu tillade mig at oplæse det; det lyder saaledes: „Folkethinget beslutter at bestætte et Udvalg, bestaaende af samtlige Thingets Medlemmer, til at tilveiebringe Oplysninger angaaende Regjeringens Holdning og Virkomhed i de senere Aar med Hensyn til Danmarks Forhold til Udlandet“.